

розпитування тільки збудили підозру в знайомих чоловічої статі, котрим моє зацікавлення в такій особі видалося надто дивним.

Ну й, нарешті, була ще пара: хлопець і дівчина. Практично завжди я їх бачив разом, і спочатку в мене склалася думка, що вони зустрічаються, поки одного дня не придивився до них і не збагнув, що вони мають бути братом і сестрою. А згодом з'ясувалося, що вони взагалі двійнята. Страшенно схожі одне на одного, з густим світлим волоссям, непевної статі обличчями, настільки ж ясними, радісними та серйозними, як у парочки фламандських янголів. Своїм одягом вони вносили найбільший дисонанс у гемпденський контекст (адже в універі хоч греблю гати псевдоінтелектуалів та неповнолітніх декадентів, а чорне вбрання вважалося *de rigueur*<sup>1</sup>), бо залюбки носили бліді костюми й особливо чисто-білі. І в хмарах тютюнового диму та витонченості вони час від часу ширяли, немов алегоричні фігури або давно померлі святкувальники з якогось забутого в часі королівського прийому. Дізнатися, хто вони такі, проблемою не стало, бо в студмістечку вони були єдиними двійнятами. Звали їх Чарльз і Камілла Маколі.

Я й гадки не мав, як мені підібратися хоч до кого з них, але завжди з цікавістю спостерігав за всіма, варто було їм трапитися мені на очі: чи то Френсіс заговорив до кота на порозі дверей, чи то Генрі пронісся повз мене за кермом білої малолітражки з Джуліаном на пасажирському сидінні, чи то Банні вихилився з вікна на верхньому поверсі, звідки він пробував докричатися до двійнят на газоні внизу. Помалу я трохи визбирав про них інформацію. Френсіс Абернаті походив із Бостона й за всіма ознаками мав за плечима досить заможну родину. Про Генрі також говорили як про багатченка, а ще — як про генія лінгвістики. Говорив різними мовами, як стародавніми, так і сучасними, вже у вісімнадцятирічному віці опублікував власний коментований переклад з Анакреонта<sup>2</sup>. (Про це я дізнався від Жоржа Лафорґа, котрий зазвичай відмовчувався на цю тему або ж підбавляв до неї похмурих відтінків; трохи пізніше мені пояснили, що колись першокурсник Генрі своїми репліками поставив його в украй незручне становище перед цілим потоком на традиційній лекції про Расіна.) Двійнята, що приїхали звідкись із далекого півдня, винаймали квартиру в місті. А в Банні Коркорана водилася звичка

<sup>1</sup> Обов'язковим (*фр.*).

<sup>2</sup> Анакреонт Теоський (бл. 582 — бл. 485 рр. до н. е.) — давньогрецький ліричний поет, що входить у канонічну дев'ятку найславніших ліриків античного світу.